

Po predlogi super uspešne knjige kralja grozljivk Stephen Kinga, je film Carrie priredba klasične grozljivke o mladi Carrie White (Chloe Grace Moertz), sramežljivi deklici, katero njeni sovrstniki in prijatelji znova in znova odrivajo stran od sebe, njena mati pa jo prisili v uporabo svojih telekinetičnih sposobnosti.

Klasična grozljiva zgodba v novi podobi o Carrie White (Chloë Grace Moretz), plašnem dekletu, ki jo vrstniki izobčijo, globoko verna mama (Julianne Moore) pa je do nje preveč zaščitniška. Ko jo na maturantskem plesu pahnejo čez rob, se nad majhnim mestecem znese s svojimi telekinetičnimi sposobnostmi.

O snemanju

Zgodba o CARRIE se začne aprila leta 1974, ko je z objavo prvega romana Carrie - Stephen King začel danes znamenito kariero avtorja trilerjev in grozljivk. Gre za srhljivo zgodbo o neprilagojeni srednješolki Carrie White, ki postopno odkrije, da ima telekinetične moči. Doma jo agresivno ščiti dominantna, ultra agresivna mati, v šoli pa jo vrstniki mučijo na različne načine. Carrie se sicer trudi, da bi jo sprejeli, kar pripelje do dramatičnega soočenja na maturantskem plesu.

Zahvaljujoč Kingovemu pripovednemu mojstrstvu je njeno ime postal sinonim za boleče zatiranje, krvavo ponižanje in še bolj krvavo maščevanje, njeni začetki pa so povezani s pronicljivimi in empatičnimi avtorjevimi opaznanji o odraščanju. Navdihnili sta ga dve resnični izobčenki iz njegovih srednješolskih let – osamljeno dekle, ki je bilo izobčeno zaradi globokih religiozних prepričanj njenih staršev, drugo pa so preganjali, ker je prihajala iz neverjetno revnih

razmer. King je iz teh dveh ustvaril eno, usmiljenja vredno, nerazumljeno najstnico na pragu odraslosti, ki ni ravno prikupna, lahko pa postane središče napete in čustvene zgodbe. Ta morda niti ne bi prišla v tisk, če Kingova žena Tabitha ne bi iz smeti potegnila zgodnejšega osnutka, potem ko so Kinga popadli dvomi o potencialu zgodbe. Kot se King spominja v biografiji *On Writing*: »Med praznjenjem mojega koša je pokukala, kaj je v njem, otresla z zmečkanega papirja cigaretni pepel, ga zgladila in se usedla, da bi prebrala strani. Hotela je, da nadaljujem. Hotela je izvedeti preostanek zgodbe.«

Mogočni Kingov roman, ki je postal prodajna uspešnica, je navdihnil režiserja Briana De Palmo, da je leta 1976 po njem posnel film. Triler je bil deležen številnih pohval in je še razdelal Kingova razmišljanja o družbeni osami in potrebi po sprejetju. V njem je igralo veliko novincev (Sissy Spacek, Amy Irving, John Travolta, Nancy Allen, William Katt, Betty Buckley), pa tudi izjemna, izkušena igralka Piper Laurie v vlogi Carrijine mame. Film so odlikovali tudi povsem novi posebni učinki in šokantni prizori, ki so pustili trajen vtis. Spacekova in Lauriejeva sta bili za vlogi nominirani za oskarja, film pa je postal klasična grozljivka, ki je navdihnila več generacij oboževalcev in filmskih ustvarjalcev.

Nekaj desetletij pozneje se je spet pojavila želja da bi se ponovno lotili materiala, ki bi osvojil novo generacijo občinstva. Izvirnik, ki je del obsežne knjižnice studia MGM, je bil za takratni čas tako relevanten, da je vodja studia Jonathan Glickman menil, da bi bilo smiselno film znova posneti, saj so teme, s katerimi se ukvarja zgodba, ravno tako pereče kot leta 1974, ko je izšel Kingov roman, če ne še bolj.

Producent Kevin Misher o tem, kako brezčasne so teme, s katerimi sta se ukvarjala knjiga in izvirnik, dodaja: »Čeprav je bil roman pop grozljivka, psihološki triler, se v bistvu ukvarja s tem, kako najstniki reagirajo na okolje, ko gredo skozi lastno osebno izkušnjo razvoja od mladostnika do odrasle osebe. To je relevantno vsepovsod. Tematike so bile relevantne pred štiridesetimi leti in verjetno bodo relevantne tudi čez štirideset let.«

Režiserka nove verzije je Kimberly Peirce, ki je pred začetkom snemanja večkrat prebrala knjigo. »King je fenomenalni pripovednik, kKar sapo mi je vzelo, kako mogočno se je poglobil v naše najgloblje zasidrane strahove in želje, in kako kot nalašč za film je knjiga.« O filmu pa pravi: »Brian De Palma je posnel resnično odmeven film, ki je ujel kulturno svežino časa, odlikujeta ga pa tudi izjemni predstavi Sissy Spacek in Piper Laurie. Knjiga in film sta bila pred svojim časom, zato je tudi čez štirideset let dovolj kulturnega prostora za obstoj obeh filmov.« Režiserka hitro doda, da je prijateljica in velika oboževalka Briana De Palme. Šla je celo tako daleč, da ga je poklicala in ga vprašala, kaj meni o novem projektu. K sreči se mu je zamisel zdela krasna in ji je dal blagoslov.

V vsakem primeru je režiserka hotela bolj ostati zvesta Kingovi izvorni zgodbi in ne toliko poustvariti vizijo legendarnega režiserja. »Hotela sem ujeti bistvo Stephena Kinga. Vrnila sem se h Kingovi karakterizaciji Carrie, njene matere, deklet in k temu, kako je Carrie reagirala na ustrahovanje. Carrie je neprilagojenka in izobčenka in kot večina med nami hrepeni po tem, da bi jo imeli radi in jo sprejeli. Odkritje posebnih moči v njej poraja upanje, da bo v tem svetu le nekako preživela. V uteho ji je tudi dejstvo, da morda obstaja še več takih, kot je ona. Na sodoben način sem se potopila v Carrijine moči, kaj te so, kako jih raziskuje in kako jo te moči definirajo, ko jih osvoji. Pridejo, ko hoče, pa tudi, ko to najmanj pričakuje, kot posledica čustev, ki jih ne more nadzirati. Navdušena sem bila, da se to lahko oblikovala v izvirno zgodbo o super

junaku.«

V novi verziji Carrie igra Chloë Grace Moretz. Sissy Spacek je bila v poznih dvajsetih letih, ko je dobila vlogo, Moretzova pa dejansko še je najstnica, kar ji je omogočilo, da se je zlahka poistovetila s svetom, v katerem manevrira Carrie. »Preživela sem marsikaj, dejansko živim v tem najstniškem svetu in se vsega spominjam, v njem živim, ko jo igram, zato mi je bilo vse zelo znano. Vloga se mi je zdela čudovita in zato me je privlačila,« je bila navdušena Chloë.

Kimberly Peirce dodaja, da je Chloë ravno v času snemanja dobila povabilo na maturantski ples: »Kot uspešna in samozavestna mlada igralka z ljubečo družino se seveda precej razlikuje od Carrie White, nepriviligiranega dekleta, iz katere se v šoli norčujejo, doma pa zatirajo. Trudili smo se, da smo pomagali Chloe razumeti težje plati življenja. Imeli smo srečo, da je začela doživljati številne podobne izkušnje kot Carrie. Mladostna nedolžnost in prikupnost, začetek najstniškega uporništva, to tvori ogrodje Carrijinemu lika. Bila sem zelo ponosna na Chloëjino preobrazbo. Chloë bo pred vašimi očmi na platnu odrasla.«

Carrijino mamo je odigrala štirikratna nominiranka za oskarja Julianne Moore, ki je po režiserkinih besedah pripomogla h Chloëjinemu zorenju: »Je ne le izjemna profesionalka, ampak tudi ena najbolj radodarnih igralk, s katero sem kadarkoli delala. Ker je tudi krasna mama svojima otrokoma, je te lastnosti prenesla tudi na odnos s Chloe. Resnično sta se zblížali in postal kot mati in hčerka. V vsakem prizoru čutite, da sta povezani – čustva, napetost, njuna ljubezen, dejstvo, da druga drugo potrebujeta. Njun odnos je ljubezenska zveza in dvoboj in tvori srce in dušo filma. To žene film naprej od prvega prizora do vrhunca.«

Čeprav je zgodba o odraščanju v obeh filmih enaka, Julianne pripomni, da se je način komuniciranja najstnikov zelo spremenil. »Všeč mi je bilo, ker je zgodba z dodanim elementom družabnih omrežij posodobljena. Všeč pa mi je tudi, da v novem filmu izvemo več o Margaretini šokantni preteklosti, o kateri je King pisal v knjigi.« Čeprav je v bogati karieri upodobila številne kompleksne like, se še nikoli ni spopadla z likom, kot je Margaret: »Ona je nesrečen človek in odkrito rečeno, bila sem nesrečna, ko sem jo igrala. Carrie se poleg tem o upornikih najstnikih loteva tiste točke v življenju vsakogar, ko odrasteš in nisi več tisto, kar si bil kot otrok. Carrie je na točki, ko hoče naprej in postati odrasla, a ima mamo, ki jo na tej poti ovira. Poleg tega se mora spopasti še z dejstvom, da je na dnu srednješolske družbene hierarhije.«

O IGRALKAH

CHLOË GRACE MORETZ (Carrie White): kariero v svetu zabave je v New Yorku pričela pri petih letih kot manekenka v časopisnih in televizijskih reklamah. Pri šestih letih se je z družino preselila v Los Angeles in najprej nastopila v več epizodah serije Varuh. Njen prvi film je Amityville: Hiša groze. Posnela je še filme Hugo, Temne sence, Hick, Kick Ass 1 in 2. Laggies, The Equalizer, Texas Killing Field, Let Me In, Diary of A Wimpy Kid, 500 Days of Summer, The Eye, Hiša debele mame 2.

Nastopila je še v serijah 30 Rock in Umazan seksi denar.

JULIANNE MOORE (Margaret White) je bila štirikrat nominirana za oskarja: za Daleč od nebes, Vroče noči, Konec afere in Ure do večnosti. Posnela je filme Don Jon, Non-Stop, Igre lakote, Pozabljeni, Otroci človeštva, Bob Dylan: 7 obrazov, Jurski park: izgubljeni svet, Psiho, Begunec, Devet mesecev, Kratke zgodbe, Veliki Lebowski, Roka, ki ziblje zibko, Magnolija, Življenje s Picassom, The Seventh Son, Maps to the Stars, Game Change (zlato globus, emmy), Crazy Stupid Love, The Kids are All Right, A Single Man, What Maisie Knew, The English Teacher, Laws of Attraction, Chloe, 6 Souls, Blindness, Savage Grace, Hannibal, Benny & Joon, Cookie's Fortune, Vanya on 42nd Street.

Napisala je več knjig: My Mother is a Foreigner, But Not to Me, Freckleface Strawberry, Freckleface Strawberry and the Dodgeball Bully ter Freckleface Strawberry Best Friends Forever.

O REŽISERKI

KIMBERLY PEIRCE je režirala filma Fantje ne jokajo in Stop-Loss in več epizod serije Ženske zadeve.